

1 JULI 1925

No. 13

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

En deze heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars. Efeze 4 : 11.

Gave en macht van Profetie zoals die door de Ouderlingen van de Herstelde Kerk van Christus beoefend zijn.

Toespraak, gehouden in den Salt Lake Tabernakel,
op Zondag 19 October 1924, door Ouderling
NEPHI L. MORRIS van Salt Lake Stake.

Uitgenoodigd zijnde om tot de samenkomst te spreken, roep ik in alle nederigheid den goddelijken bijstand aan voor deze onderneming.

Als mijn tekst zal ik het laatste couplet van het gezang lezen, dat zoo juist door het zangkoor ten gehore werd gebracht. Het luidt als volgt:

„Zie, Israël vervuld met vreugde,
Zal nu tehuis vergaderd worden,
En besteden hun weelde en middelen
Om Jeruzalem op te bouwen ;
Terwijl Zion zal verrijzen en schijnen
En de aarde met goddelijke waarheid vullen.”

De schrijver van dit gezang is ouderling Parley P. Pratt, een van de eerste Apostelen der Kerk. In het jaar 1840 presideerde hij over de Europeesche Zending en publiceerde in dat jaar het gezangboek, dat dit gezang bevat. Het couplet, dat ik voorgelezen heb, draagt een profetisch karakter: „Zie, Israël vervuld met

vreugde, zal n u tehuis vergaderd worden". Vóór vele honderden jaren, „de verstrooiden van Juda" en „verdreven Israël", hebben gesmacht naar den dag, dat zij tezaam vergaderd zouden worden met de waardigheid van een zelfstandig bestuur. De schrijver van het gezang toont op onmiskenbare wijze aan, door het gebruik van het woord „nu", dat de tijd gekomen is voor de verwezenlijking der hopen van verstrooid Israël, en het is duidelijk dat de voor-spelling bedoelt, dat de vergadering der Joden tot stand gebracht zou worden in deze Evangelie-dispensatie.

Slechts één bedoeling.

De andere twee regels klinken: „En besteden hun weelde en middelen, om Jeruzalem op te bouwen." Dit profetisch vers heeft slechts één beteekenis, dat is, dat de kinderen van Israël in deze bedeeling de stad van David zouden herbouwen en weder gevestigd worden in het land van hun vaderen.

Het beoefenen van de profetische gave is een buitengewoon kenmerk geweest van de Heiligen der Laatste Dagen vanaf den dag, dat het groote visioen aan Joseph Smith was gegeven tot op heden. De Artikelen des Geloofs bevatten twee bepaalde verklaringen aangaande het beoefenen van deze gave in de bediening der Kerk. Ik lees in Artikel 6 en 7: „Wij gelooven in dezelfde organisatie, welke in de vroegere kerk bestond, namelijk: Apostelen, Profeten, Herders, Leeraars, Evangelisten enz. Wij gelooven in de gaven van Talen, Profetieën, Openbaringen, Gezichten, Gezond-makingen, Uitleggen der talen enz."

Deze zijn de dingen, die de apostelen vanouds beschreven als de ambtsplichten der Kerk, en hun bediening werd gekenmerkt door de buitengewone manifestaties van gaven des Geestes, die in artikel 7 beschreven zijn. Het uitwerken van zulke gaven zijn in 't geheel niet algemeen geweest onder de Christen-volkeren sedert het uit de wereld verdwijnen van de eerste Christenen, en de Heiligen der Laatste Dagen nemen een ongeëvenaarde plaats in het Christendom in, doordat zij voorstanders van deze leerstelling zijn.

Een spreuk van Salomo is voor ons bewaard gebleven, die verklaart dat „Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot". (Spreuken 29:18.) Aan alle menschen, die bekend zijn met de Heilige Schrift, behoort het duidelijk te zijn dat de geestelijke leider of profet van een Evangelie-dispensatie de gave van profetie en het ontvangen van openbaringen zonder uitzondering geniet. Zoo duidelijk was deze waarheid, dat Amos vanouds zich gedrongen gevoelde om te verklaren: „Gewisselijk, de Heere, Heere, zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheden aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe."

Behoeftē aan Profetische gave.

Het is niet iets zeldzaams, dat in de annalen der geschiedenis, die bijna twintig eeuwen bestaan, er niemand geweest is, die de profetische gave beoefend heeft, zooals de profeten vanouds en de apostelen en andere dienstknechten der primitieve Christelijke Kerk deden. In al de annalen van het Roomsch-Katholicisme vinden wij zulk een teeken niet. Het Catholicisme heeft zijn groote leiders voortgebracht, zijn geleerde oordeelkundige bisschoppen en zelf-opofferende ijverige priesters, die vaak de helden van een hervorming zijn geweest, maar geen van hen, zoover als ik weet, heeft zich het recht van profetie waardig gemaakt.

Noch heeft het Protestantisme met zijn heldhaftige priesters en kloekmoedige en groote hervormers, een enkel man van God voortgebracht, die in den naam van God sprak en de profetische gave uitoefende. In dit geval staat „Mormonisme” alleen.

Een eeuw geleden schreef een geleerd man, Thomas Hartwell Horne genaamd, verscheidene boekdeelen onder den titel van: „Een inleiding tot een Critische Studie der Heilige Schrift”. In zijn zorgvuldige ontleding van de bewijzen van het Christendom koos hij één, die van buitengewoon belang en van groot gewicht was, als een bewijs van de goddelijkheid der Christen-Kerk. Dat bewijs was het beoefenen van de gave der profetie.

Wat is Profetie.

Bij het omschrijven van den term „profetie” gebruikt hij deze woorden: „Profetie is een wonderwerk van kennis, een verklaring of een voorstelling van iets uit de toekomst, dat buiten de macht van menschelijke scherpzinnigheid om te onderscheiden of te berekenen is; en het is het hoogste bewijs, dat gegeven kan worden van bovennatuurlijke verbinding met de Godheid en de waarheid van een openbaring van God.”

.....„Wie een profetie leest en een geheel overeenstemmenden indruk krijgt, is zelf een getuige van het wonder.”

Het zal den lezer van Christelijke geschiedenis toeschijnen, dat sommige der gaven van den Geest in meer of mindere mate genoten zijn door Christen-volken door alle tijden heen. Bijv. de gave van gezondmaking werd uitgeoefend door bijna al de Christen-volken. Enkele Kerken hebben de eene gave uitgeoefend en sommige kerken de andere, maar de eenigste oorspronkelijke en ware Kerk, die de goddelijke autoriteit bezat, heeft altijd de gave van profetie uitgeoefend. Roomsch-Katholicisme en Protestantisme hebben hun volgelingen voor een langen tijd geleerd, dat de meer wonderbare gaven, zooals die van profetie en openbaring, weggenomen zijn sedert de dagen der apostelen.

In scherpe tegenstelling met deze twee groote facties van Christendom, hebben de Heiligen der Laatste Dagen hun geloof in de profetische gave bekend gemaakt en erkennen den leider en stichter van hun geloof als een profeet van God. Niet alleen hebben zij hem in zijn profetische roeping aangenomen, maar vanaf het begin zijner roeping heeft hij den titel van profeet op zich genomen en oefende het ambt van profeet uit. In dit opzicht zijn de Heiligen der Laatste Dagen precies dezelfde als de Heiligen in de dagen vanouds en als de ware geloovers van alle vorige Evangelie-dispensaties.

Een stukje geschiedenis.

Als een soort van inleiding tot het onderwerp, waarover ik wensch te spreken, zal ik u een geschiedenis verhalen, die zoowel interessant, als vermakelijk voor mij is geweest. Eenige jaren geleden werd ik uitgenoodigd om een Pionierdag-toespraak te houden in de stad Ely, Nevada, waar op den 24sten Juli een feestelijke herdenking van dat jaar gevierd zou worden, ter eere van de aankomst der pioniers in dit gewest van het Rotsgebergte in het jaar 1847. Daar ik het verlangen had om mij eenigszins op de hoogte te stellen met de geschiedenis van onzen aangrenzenden staat in het voorbereiden van mijn taak bij de feestelijkheid, ging ik naar de plaatselijke bibliotheek en zocht naar de geschiedenis van Nevada. Ik vond daar twee boekdeelen van de geschiedenis van dien staat. Onder het opschrift van „Mormoonsche Kolonisatie in Nevada” las ik een nogal interessant verhaal, dat geschreven was door iemand, die niet in verbinding stond met ons volk en in ’t geheel geen sympathie voor onze leer in welk opzicht ook scheen te hebben. De schrijver van dit hoofdstuk zegt dat de vroegere kolonisten van den staat Nevada uit een zeer cosmopolitisch volk bestonden, en dat onder hen een kolonie „Mormonen” was, die zich in den omtrek vestigden waar de stad Carson later gesticht werd. Hij zeide dat deze kolonie „Mormonen” onder de geestelijke leiding van een zekeren Orson Hyde waren, die buiten zijn geestelijke plichten het ambt van rechter bekleedde, en de eigenaar van een houtzagerij en ook van een groote boerderij was. De kolonie was tamelijk voorspoedig tot den tijd van de nadering van Johnson’s leger in zijn westelijke campagne, die volgens geruchten ten doel had om met de „Mormonen” af te rekenen door ze uit te roeien of anderszins te vernietigen. Toen dit bericht tot President Brigham Young kwam, zond de groote leider terstond bericht naar al de kolonisten, dat hij al de mannen gaarne zonder oponthoud op het hoofdkwartier te Salt Lake City zou willen zien. Deze stap werd door den Mormonschen leider genomen, met het blijkbare doel voor oogen om

de mannelijke krachten der Kerk te vergaderen, en zoo'n crisis, die zich mogelijk zou voordoen, af te wachten.

Een onverwachte verschijning.

Onder deze buitengewone omstandigheden moest Orson Hyde op een korte kennisgeving naar Salt Lake City vertrekken en had dus niet voldoende gelegenheid om zijn financiële zaken te regelen, zooals de eigendommen, die hij ter beschikking had. Hij offerde reuzen-lage prijzen voor zijn bezittingen, maar reflecteerende koopers hadden het plan van deze noodzakelijkheid gebruik te maken en weigerden om te koopen. Dus, naar men zegt, heeft Orson Hyde zijn boerderij en zagerij aan een man, Richard Sides genaamd, verpacht; en ging toen haastig terug naar Salt Lake City.

De Johnsonleger-episode ging na verloop van eenige jaren voorbij, en alles keerde terug tot een meer of minderen normalen toestand. Ten slotte kwam ook Orson Hyde weer naar Nevada met het doel om zijn bezittingen daar weder in bezit te nemen, maar Richard Sides was niet genegen om Orson Hyde's eigendomsrecht te erkennen, en weigerde hem voor de bezittingen te betalen en wilde ze geenszins aan hem afstaan.

En hier geef ik u de eigen woorden van den schrijver: „Ten laatste in 1862, na vele pogingen om tot een vergelijk te komen, sprak Hyde een vloek uit over het volk van Washoe en Carson, en speciaal over het hoofd van Richard Sides, zeggende dat vuur, overstroming en hongersnood en gruwelijke rampen op hun gelukkige levens zouden vallen, tenzij zij de \$ 10.000 en nog eens zooveel aan interest betaalden.”

„En het is een merkwaardig geval van de toevallige vervulling van een gedeelte van den vloek, dat in 1880 een vloed, die veroorzaakt was door het breken van een dam in de bergen, het geheele terrein van den ouden molen en de stad, die daaronder lag, geheel en al weggeveegd had, en de boerderij, die aan Sides behoorde, met zulke hoeveelheden zand bedekte, dat het zoo goed als waardeloos verklaard werd. En nog meer, want een paar jaren later vernietigde het breken van een anderen dam het weinige dat nog overgebleven was van Franktown's buur, Ophir. Nog steeds zoekende naar de vreemde manifestaties, kunnen we verklaren, dat de vloed, die Franktown bezocht, haar woede op het eenig overgebleven teeken van „Mormenism” afkoelde en de oude „Mormoonsche” Kerk langer dan eenig ander gebouw dulde, en de ruïnen op de banken van Meer Washoe achterliet.”

Om het onderwerp te ontplooien.

Om den oorsprong van de anecdote zeg ik, vond ik het niet alleen vermakelijk, maar het interesseerde mij. Ik wist niet dat er iets van geestelijk belang aan dit voorval kon verbonden zijn. Ik was geneigd om deze gebeurtenis zoo gering mogelijk te schatten, maar een studie van de schaarsche gegevens, die beschikbaar waren over het leven en de bediening van Orson Hyde, leidde mij tot sommige zeer interessante ontdekkingen. Ik zal daarom maar van het leven en bediening van Orson Hyde spreken, teneinde dit onderwerp te kunnen ontwikkelen, omdat het over drie mannen handelt, die de gave van profetie in zoowel kleinere, als meer belangrijke gebeurtenissen uitoefenden, en deze drie mannen staan onvermijdelijk verbonden met het begin van dit groot laterdaagsch werk. Zij zijn: Joseph Smith, Oliver Cowdery en Orson Hyde.

Orson Hyde werd gedoopt door Sidney Rigdon in het najaar van 1831, feitelijk anderhalf jaar na de wettelijke organisatie der Kerk. Hij werd bevestigd als lidmaat der Kerk door Joseph Smith. Toen de drie getuigen van het Boek van Mormon door goddelijke openbaring geboden werden de twaalf mannen te kiezen om het Quorum der Twaalf Apostelen samen te stellen, werd Orson Hyde als lid van dat Quorum gekozen. Oliver Cowdery, een van de drie getuigen van het Boek van Mormon, verordineerde Orson Hyde tot het Apostelschap in het jaar 1835. In de verordening gebruikte Oliver Cowdery de profetische gave, wat tot op heden toe de gewoonte is in bijna al de verordinations in het Priesterschap. Hij zeide: „Gij zult voortgaan tot de naties der aarde en het Evangelie verkondigen. En dat gij volgens het gebod zult voortgaan tot beiden, Jood en Heiden; En van land tot land en van zee tot zee zult gaan.”

Een schijnbare oplossing.

En dan, afwijkende van zijn onderwerp, maakte hij deze zeer treffende belofte: „Gij zult de macht hebben de aarde met pestilentie te kastijden.” Dit schijnt voor mij een oplossing te zijn van Orson Hyde's beoefenen van de wonderbaarlijke kracht, die de geschiedschrijver aan hem toekent, in zijn beweerde vloek over het land, dat in 't bezit van Richard Sides was.

Ik zou niet willen, dat gij denkt dat ik zooveel belang stel in deze behandeling tusschen Orson Hyde en Richard Sides, om te gelooven dat de Godheid Zich zoozeer verontrustte over de uitkomst van die zaak, dat Hij zulke verwoestingen op den tegenstander van Zijn dienstknecht Orson Hyde zoude storten. Ik ben meer geneigd te denken, dat de gedachten en wil der Godheid over dingen van verhevener grootheid regeeren dan over de geringe

redetwisten onder de menschen. Aan den anderen kant ben ik in-dachtig van Zijn jaloerschheid ten opzichte van de volledigheid van Zijn woord en Zijn belofte aan Zijn kinderen. Ons is door den Heere verzekerd, dat geen profetisch woord, dat door Zijn dienst-knechten geuit is, onvervuld zal blijven. Toen Zijn nederige dienstknecht Oliver Cowdery, de tweede ouderling dezer Kerk, in het beoefenen van goddelijke autoriteit, die aan hem geschonken was, een profetische verklaring op het hoofd van zijn mededienst-knecht uitsprak, sprekende zooals hij klaarblijkelijk deed onder de inspiratie van den Heiligen Geest, werden deze woorden goddelijk. Hun vervulling was onvermijdelijk, en alhoewel een vergeldende bestraffing over het hoofd van Richard Sides was gekomen, en groote hoeveelheden aarde mijlen ver door den vloed werden weg-gevoerd, werd het woord van God op jaloersche wijze beschermd en de inspiratie van Oliver Cowdery ruimschoots gerechtvaardigd.

In het licht van deze bijgevoegde informatie, waardeer ik deze getuigenis, die zoo milddadig van de handen van een buitenstaander kwam.

Van grooter belang.

Wij zullen nu van iets van persoonlijken en meer of minder onbelangrijken aard tot dingen van algemeen belang overgaan. Want er zijn voorvallen in het leven en de bediening van deze drie mannen, wier namen ik aangehaald heb, die met de profetische manifestatie in de meest mogelijke grootheid te maken hebben.

Toen Joseph Smith Orson Hyde als een lid der Kerk bevestigde, verklaarde de profet met zijn handen op het hoofd van Orson Hyde rustende: „In de naaste toekomst zult gij naar Jeruzalem gaan, het land uwer vaderen, en zult een wachter voor het huis van Israël zijn; en door uwe handen zal de Allerhoogste een groot werk doen, dat den weg zal bereiden, en de vergadering van dat volk grootelijks vergemakkelijken.”

In deze zegening en bevestiging is een bepaalde profetie gemaakt aangaande de toekomstige bezigheden van Orson Hyde, duidelijk de zending naar Jeruzalem voorspellende en de doeltreffende bereiding van den weg voor de wederoprichting van de kinderen van Israël in het land van hun vaderen. Men moet zich hierbij herinneren, dat deze voorspelling in 1831 over het hoofd van Orson Hyde werd uitgesproken.

Ten einde dit vooral al de kracht en macht te geven, die het onverstootbaar bezit, zijn we gerechtvaardigd te verklaren, dat Orson Hyde eenige jaren later na deze voorspelling van de Kerk afgesneden werd, vanwege de houding van vijandige gezindheid, die hij tegen den Profet Joseph Smith uitoefende.

Het is zeer duidelijk, dat met Orson Hyde buiten de Kerk, de

voorspellingen van Joseph Smith nimmer zouden vervuld worden, en volgens alle menschelijke veronderstelling de voorspellingen droevige teleurstelling zouden tegemoet gaan. Niettemin heeft Orson Hyde op eigen verantwoording de beschuldigingen, die hij tegen Joseph Smith's karakter gemaakt had, teruggetrokken, en na bevredigende vruchten van ware bekeering en verzoening aan de Kerk getoond te hebben, werd hij weder in de Kerk opgenomen en mocht hij zijn vorige plaats in het Quorum der Twaalven innemen.

Op Zending geroepen.

Op een algemeene conferentie der Kerk op 6 April 1840 te Nauvoo gehouden, werd Orson Hyde uitgenoodigd de Heiligen toe te spreken. In het midden van zijn toespraak zeide hij: „Het was eenige jaren geleden geprofeteerd, dat hij een groot werk onder de Joden had te verrichten; en dat hij onlangs door den Geest van den Heere bewogen werd, dat volk te bezoeken en zijn zending onder hen te aanvaarden.” Dientengevolge benoemde de conferentie ouderling Hyde om te Jeruzalem op zending te gaan. Geloofsbriefven werden hem gegeven door de Kerk, zoowel als door den gouverneur van den staat Illinois, die hem vriendelijk en welwillend van alle godsdienstige volkeren, met welke hij in aanraking zou komen, aanbevolen. „De Joodsche naties zijn gèdurende langen tijd over de heidensche naties verspreid geweest; en in onze berekening is de tijd van het begin hunner terugkeer naar het Heilige Land reeds gekomen.”

John E. Page werd ook geroepen om Orson Hyde op zijn zending te vergezellen. De eerstgenoemde scheen tamelijk goed voorzien te zijn van financiëele hulpmiddelen, maar Orson Hyde reisde letterlijk „zonder buidel en male”. Door middel van prediken bereikte hij zonder onkosten de Atlantische kust. In Philadelphia overhandigde een heer onder de toehoorders aan Orson Hyde een gevulde beurs met goud, hem verzoekende dat hij hem zou herinneren wanneer de zendeling op den Olijfberg stond.

Met deze degelijke hulp begaf hij zich op zending en kruiste den Atlantischen Oceaen. Ondertusschen vervulde hij daardoor de voorspelling door Oliver Cowdery gemaakt, dat hij „van land tot land en van zee tot zee zou gaan.” Aan den anderen kant bleef John E. Page onderweg achter en heeft nimmer de kust van Amerika verlaten. Hij had geld in overvloed, maar kwam te kort aan geloof. Orson Hyde had een groot geloof, maar zeer weinig geld. De een slaagde en de ander faalde. Geloof is grooter dan geld.

(Wordt vervolgd.)

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: A. SIEVERTS

TROUW AAN HET GELOOF.

„Trouw aan 't geloof dat onze ouders verwierven,
Trouw aan 't geloof, waarvoor Martelaars stierven,
Aan Gods gebod, ziel, hart en hand,
Geloovig en trouw houden wij voor immer stand.”

(True to the Faith.)

(Uit Engelsch Gezangboek.)

Het gezin Wilson zat in de huiskamer van hun gezellig huisje, om tezamen een uurtje door te brengen, dat in het gezin bekend was als „huisvergadering”. Zij hadden tezamen het lied van „Trouw aan het Geloof” gezongen, en Jack, het twaalfjarig zootje, die den vorigen Zondag tot diaken verordineerd was, had gebeden. Voor de kleintjes had Zr. Wilson een aardig verhaaltje uit de „Juvenile Instructor” voorgelezen, en nu was het vader's beurt om deel aan 't programma te nemen.

„Het lied, dat we zooeven zongen”, zeide Br. Wilson, „doet mij denken aan een jonge vrouw, die vele jaren geleden in Londen het Evangelie aannam. Haar ouders waren welgestelde menschen; haar vader was een stillevende handelaar.

„Een „Mormoonsche” ouderling kwam op een middag tot het huis en liet twee Evangelie-tractaten achter. Na een week kwam hij weder terug. Hij werd door den vader van het meisje, van wie ik spreek, gevraagd binnen te komen, die, na hem eenige vragen gesteld te hebben, voor een bedrieger, een wolf in schaapskleederen uitschild en hem de deur wees.

„Toen de zending weg was, zeide de dochter, die ongeveer 20 jaar oud was, tot haar vader: „Vader, het schijnt mij toe, dat uw gedrag zeer onchristelijk was. De „Mormoonsche” zending gedroeg zich veel meer als een ware discipel van Christus dan u. Ik geloof niet dat ge iets van de „Mormonen”, noch hun geloof, af weet.”

„En vertel me nu eens, wat weet u van hen?” vroeg de vader boos.

„Ik weet dat de leer, die zij leeren, waar is”, antwoordde de jonge vrouw. „Ik heb de tractaten gelezen, die ze bij ons achtergelaten hebben; ik heb ze met het Evangelie wat Christus en Zijn apos-

telen leerde, vergeleken, en indien de laatstgenoemden het ware plan van Zaligheid verkondigden, dan leeren de „Mormonen” het ook.”

„We zullen de zaak maar laten varen”, zeide de vader, waarop hij zich omkeerde en de kamer verliet.

Den volgenden Zondag was er een vreemdeling in de vergadering der Heiligen, n.l. de jonge vrouw, van wie ik u verteld heb. Zij kwam getrouw voor ongeveer 3 maanden. Op een Zondagavond, als de leden der gemeente en de ouderlingen vergaderd waren, werd de deur der zaal geopend en een man kwam binnen. Zijn gezicht was doodsbleek en hij beefde van opgewondenheid. Hij was de vader van de jonge vrouw. Naar zijn dochter wijzende, gebood hij haar met een barsche stem om met hem mede te gaan. De jonge vrouw gevoelde zich vreeselijk vernederd. Zij stond op en volgde haar vader buiten de vergaderplaats.

„Op weg naar huis werd bijna geen woord gewisseld, maar toen zij thuis kwamen, begon de vader te razen, noemde de „Mormonen” lage namen, en vertelde zijn dochter dat, indien zij weer een van de „Mormoonsche” vergaderingen zou bijwonen, hij haar het huis uit zou sturen, en niet alleen dat, maar zou haar ont-eigenen en onterven.

„De jonge vrouw trachtte haar vader te overreden, maar hij weigerde naar haar te luisteren. Van haar zitplaats opstaande, zeide zij: „Vader, ik zal mij bij de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aansluiten, al moet het zelfs mijn leven kosten. Ik heb de waarheid meer lief dan enig ander ding in de wereld. Het Mormonisme is waar en ik ben bereid alle opofferingen te maken.

„Nadat zij haar keuze gedaan had tusschen een goed tehuis en een erfdeel en haar nieuw gevonden geloof, koos de jonge vrouw het laatste. Dat besluit kostte haar het verlies van een goed tehuis en ook een fortuin. Zij werd door haar verbolgen vader buiten de deur gezet en was door een familie van Heiligen in huis genomen. Zij verkreeg een betrekking als dienstbode, spaarde haar verdienste, en vertrok twee jaren later naar Utah. Drie jaren later trouwde zij en is nu de moeder van zeven lieve kinderen, een er van werd verleden Zondag tot diaken verordineerd.”

Juist op dat oogenblik werd een zacht snikken gehoord; moeder was in tranen. De kinderen keken elkander verbaasd aan en riepen toen uit: „Wel, die jonge vrouw is onze moeder!”

Zij vlogen naar haar toe, omstrengelden hun armen om haar hals en smoorden haar bijna met kussen. Jack gaf een uitdrukking aan de gevoelens, die in de harten van allen was: „Gode zij dank voor zoo'n trouwe en edele moeder!”

(Juvenile Instructor.)

DE DUIVELEN GELOOVEN EN SIDDEREN.*)

Geloof is niet enkel belijdenis.

„Wij gelooven dat de eerste beginselen en verordeningen van het Evangelie zijn: 1°. Geloof in den Heere Jezus Christus; 2°. Bekeering; 3°. Doop door onderdompeling tot vergeving der zonden; 4°. Oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes.” (4de Artikel des Geloofs.)

Geloof in God is het eerste hoofd- en grondbeginsel van het Evangelie; zooals geloof inderdaad in de meer algemeene uitdrukking van den term de drijfkracht der werking is, zelfs in gewone bezigheden. Geloof en belijdenis zijn dikwijls verward, en de woorden worden te algemeen beschouwd als zinsverwant. Een nader onderzoek van gelijkkluidendheid van de beteekenis kan in het oude Engelsch gevonden worden; tengevolge van dat feit is belijdenis soms de meer bepaalde beteekenis van geloof gegeven in onze overzetting van de Heilige Schriften. Belijdenis behoeft niet meer te zijn dan een geestelijke goedkeuring aan alle voorstellen, beginsels en beweerde feiten; terwijl geloof zulk vertrouwen en vaste overtuiging bevat, dat het in die mate tot werking overgaat. Belijdenis is in vergelijking lijdend, een enkele overeenstemming of stille aanneming; geloof is werkend en positief en wordt vergezeld door werken. Geloof is een verlevende en bekrachtigende belijdenis.

Zelfs de duivelen gelooven dat Jezus de Christus is, en zoo, dat zij sidderen op de vooruitzichten van hun ondergang die voorspeld is door die belijdenis. (Zie Jak. 2: 19.) Hun belijdenis kan zelfs tot zekere kennis bijdragen, maar niettemin blijven zij duivelen. Denk eens na over den man, die door den duivel bezeten was in het land der Gaderenen. Toen hij Jezus van verre zag, liep hij den Meester tegemoet, en aanbad Hem, terwijl de booze geest, door wien de man werd beheerscht, den Heere erkende en tot Hem riep: „Jezus, gij Zoon Gods, des Allerhoogsten.” (Mark. 5: voor overeenkomstige plaatsen zie Mark. 1: 23-27 en 3: 8-11.)

In treffenden, gelijken vorm en toch verschillend in geest en uitwerking, is deze getuigenis van de duivelen vergeleken met de belijdenis van Petrus aangaande zijn Heere. Op des Heeren vraag: „Wie zegt gij dat Ik ben?” antwoordde Petrus in ongeveer dezelfde woorden, die door de onreine geesten uitgesproken waren: „Gij zijt de Christus, de Zoon des Levenden Gods”. (Matth. 16: 15, 16.)

Het geloof van Petrus was alreeds op proef gesteld en had zijn groote kracht getoond. Door geloof had hij veel achtergelaten,

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologieklassen.

dat hem zeer dierbaar was en had zijn Heer in achtervolging en smarte gevolgd. Zijn kennis van God als den Eeuwigen Vader en van Jezus Christus als den Verlosser, was misschien niet grooter dan die van de duivelen; maar terwijl die kennis voor hen een bijdrage was tot verdoemenis, was het tot hem de macht van rechtvaardigen dienst en van eventueele zaligheid.

In een theologische opvatting bevat geloof een bewegend, levend, inspireerend vertrouwen in God, en het aannemen van Zijn wil als onze wet, en Zijn woorden als onze leidraad in het leven. Geloof in God is een beginsel van macht, want door het beoefenen ervan worden geestelijke krachten in werking gebracht. Door deze macht worden verschijnselen, die bovennatuurlijk toeschijnen en die we mirakels noemen, bewerkt. Zelfs de Heere Jezus Christus was beïnvloed en in zekere mate bedwongen door het onvoldoende geloof van diegenen, die een zegen van Zijn handen zochten. Ons wordt verteld, dat op zekeren tijd en plaats „heeft Hij aldaar niet vele krachten gedaan, wegens hun ongeloof”, dat zóó groot was, dat Hij er Zich over verwonderde. (Mark. 6: 5, 6.) Herhaaldelijk bestrafte en vermaande de Heer met zulke terechtwijzingen als: „O, gij kleingeloovigen”, „Waar is uw geloof?” en „Waarom is het dat gij geen geloof hebt? In verrukkelijke tegenstelling klonken de woorden van dankzegging tot degenen, wier geloof het mogelijk maakte voor Hem om hen te genezen en te sparen: „Uw geloof heeft u genezen” en „u geschiede naar uw geloof.”

Lees het verslag van den jeugdigen maanzieke, wiens wanhopige vader zijn zoon tot den Meester bracht en Hem op medelijdenden toon vroeg: „Zoo Gij iets kunt, wees met innerlijke ontferming over ons bewogen, en help ons!” Op deze ernstige smeekbede antwoordde Jezus: „Zoo gij kunt gelooven, alle dingen zijn mogelijk dengene die gelooft.” (Lees Mark. 9: 14-29.) Het vereischte geloof om te genezen was niet van den Genezer alleen, maar hoofdzakelijk het geloof van den verzoeker.

Indien door geloof Goddelijke bemiddeling verzekerd kan worden voor het tot stand brengen van wat wij materiële of fysieke wonderen noemen, en van deze dingen bevatten de Schriften overvloedige getuigenissen (lees Heb. 11), is het dan in overeenstemming om te twijfelen dat geloof de aangestelde bemiddeling is voor het afsmeeken en verkrijgen van geestelijke zegeningen, zelfs tot het behalen van zaligheid in de eeuwige werelden?

Zooals er in de voorafgaande lessen is getoond, is verlossing van de macht des doods aan allen verzekerd door de Overwinning door Jezus Christus tot stand gebracht; maar zaligheid is een persoonlijke gave, die voor allen bereid is die er aanspraak op maken door gehoorzaamheid aan al de wetten en verordeningen van het Evangelie. Geloof in God den Eeuwigen Vader, en in Zijn Zoon

Jezus Christus als den Verlosser en Zaligmaker van het menschelijk geslacht, en in den Heiligen Geest, is noodzakelijk voor het verkrijgen van persoonlijke zaligheid. Paulus verklaart op krachtige wijze: „Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen; want die tot God komt, moet gelooven dat Hij is, en een Belooner is dergenen, die Hem zoeken.” (Heb. 11:6.)

De Schriften getuigen op overvloedige wijze van de verzekering van zaligheid aan degenen, die geloof in God oefenen. De leerlingen van den Heiland bewijzen afdoend:

„Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.” (Markus 16: 16.) En verder:

„Die in den Zoon geloofd, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem.” (Joh. 3: 36.)

Maar wie durft beweren dat een belijdenis anders dan van werkend geloof, hierin gesloten is? Kan er van iemand gezegd worden dat hij in alle opzichten in Christus geloofd, tenzij die persoon zal streven om de dingen te doen die Christus geboden heeft? Op zulke niet-overeenstemmende begrippen antwoordt de Apostel Johannes:

„En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zoo wij Zijne geboden bewaren. Die daar zegt: ik ken Hem, en zijne geboden niet bewaart, die is een leugenaar, en in dien is waarheid niet: maar zoo wie Zijn woord bewaart, in dien is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden; hieraan kennen wij dat wij in Hem zijn.”

In een openbaring in 1829 gaf de Heere Jezus Christus door Joseph Smith deze instructie en gezegende belofte:

„Vraagt den Vader in Mijnen naam, geloovende dat gij ontvangen zult en gij zult den Heiligen Geest hebben, die alle dingen, welke geschikt zijn, aan de kinderen der menschen openbaart.”

(Leer en Verbonden, afd. 18: 18).

De stem van Johannes den Dooper is wederom gehoord:

„Bekeert u, want het Koninkrijk der Hemelen is nabij gekomen”.

De persoonlijke bediening van Jezus Christus in het vleesch werd rechtstreeks door het prediken van Johannes den Dooper bekend gemaakt, wiens stem gelijk een was, roepende in de woestijn: „Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.” De bekendmaking van den aangestelden voorlooper werd bevestigd door de verschijning van den Heere Zelf, die gekomen is en den weg van het Koninkrijk van God opende voor allen, die daarin binnen wilden gaan.

In deze moderne tijden heeft die Johannes, die nu een opgestaan wezen is, op de aarde bediend. Op hem rustte vanouds de autoriteit van het Aäronische Priesterschap. Op den 15den Mei 1829 verscheen een hemelsche boodschapper in licht en glorie, die verklaarde zelf Johannes de Dooper te zijn, en legde zijn handen op de hoofden van den modernen profeet Joseph Smith en zijn metgezelen in de bediening, en schonk hen het Aäronische Priesterschap, zeggende:

„Aan u, mijne mededienstknachten, in den naam van den Messias, draag ik het Priesterschap van Aäron op, dat de sleutelen houdt van de bediening van engelen, en van het evangelie van bekeering, en den doop door onderdompeling voor de vergiffenis van zonden; en dit zal nimmer wederom van de aarde weggenomen worden, totdat de zonen van Levi wederom een offerande aan den Heere in gerechtigheid offeren.” (Leer en Verbonden afd. 13.)

Dus werd gedeeltelijk de visioen-prophetie van den Openbaarder vanouds vervuld, dat in het laatste der dagen een engel zou komen. „En hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen.” (Zie Openb. 14:6, 7.)

Bekeering, die eeuwiglijk gevestigd is als een onvermijdelijke toestand van zaligheid, wordt heden opnieuw verkondigd onder de autoriteit van het herstelde Priesterschap, en de roepstem is gericht tot elke natie, geslacht, taal en volk. De tweede komst van Christus is nabij, en slechts weinig tijd blijft over om voor zijn komst te bereiden, die in macht en heerlijkheid zal zijn met de begeleiding van de opstanding der rechtvaardige dooden, de verheerlijking der waardigen, die nog in het vleesch zijn, en de verwoesting van moedwillige en hopelooze goddeloozen.

De bekeering, die de verordineerende vereischte is, waardoor vergeving van zonde verkregen kan worden, bestaat hoofdzakelijk in een oprecht berouw voor zonde en alle dingen, die daaronder begrepen zijn: 1°. een persoonlijke overtuiging van schuld; 2°. een ernstig verlangen om vergiffenis te verkrijgen en 3°. een vastberaden besluit om zonden na te laten en het pad van rechtvaardig leven te volgen. De eerste stap tot de levenswijze van doeltreffende bekeering bestaat in de bekenning of belijdenis van zonden voor God; de tweede in den zondaar, die hen vergeeft die tegen hem gezondigd hebben; en ten derde in zijn aannemen van de verzoenende opoffering van Christus, die getoond wordt door een gewilligheid om de verdere vereischten, die in het Evangelie van Zaligheid zijn, te gehoorzamen.

1. Zonder een ernstige belijdenis van zonde is bekeering onmogelijk. De apostel Johannes verklaarde de plechtige waarheid:

„Indien wij zeggen dat wij geen zonde hebben, zoo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet. Indien wij onze zonden

belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid." (1 Johannes 1:8, 9.)

In dezen tegenwoordigen tijd is de stem van den Heere Jezus Christus met dezelfde uitwerking gehoord:

„Niettemin, hij heeft gezondigd, doch voorwaar zeg ik u, Ik de Heere vergeef de zonden dengenen, die hunne zonden voor Mij belijden en vergiffenis vragen, en die niet tot den dood toe gezondigd hebben." En verder:

„Hierdoor kunt gij weten indien een mensch zich van zijne zonden bekeert. Zie, hij zal ze belijden en dezelve verzaken." (Leer en Verbonden, afd. 64:7 en afd. 58:43.)

2. De zondaar moet gewillig zijn om vergiffenis aan anderen te schenken, indien hij zelf die gunst wil verkrijgen. Door ons te leeren hoe te bidden, heeft de Heere den toestand bepaald, waarop vergiffenis op redelijke wijze gevraagd kan worden: „Want indien gij den mensch en hunne misdaden vergeeft, zoo zal uw hemelsche Vader ook u vergeven. Maar indien gij den menschen hunne misdaden niet vergeeft, zoo zal ook uw Vader uwe misdaden niet vergeven." (Mattheus 6:14, 15.)

Door Zijn openbaringen aan de herstelde Kerk in deze eeuw, heeft de Heere op dit noodzakelijke beginsel van bekeering nadruk gelegd:

„Daarom zeg Ik tot u, dat gij behoort elkander vergiffenis te schenken, want die zijnen broeder zijne overtredingen niet vergeeft, staat voor den Heere veroordeeld, want daar blijft in hem de grootere zonde. Ik de Heere zal vergeven, wien Ik vergeven wil, doch van u is het vereischt alle menschen te vergeven." (Leer en Verbonden afd. 64:9, 10.)

3. Berouwvolle bekeering zal op natuurlijke wijze den boetvaardige leiden alles te doen om zijn overtredingen te beteren, en zich te onderwerpen aan de toestanden, waarin vergiffenis wordt toegekend. En als hij uitvindt dat de doop van de handen van iemand, die met Goddelijke autoriteit bekleed is, noodzakelijk is, zal hij zulk een dienstknecht van God zoeken, en zich in alle nederigheid onderwerpen aan de verordening, waardoor burgerschap in het Koninkrijk van God verkregen kan worden.

Zonder bekeering kan zaligheid onmogelijk verkregen worden. De Zaligmaker volgde de luiddlinkende roepstem van Zijn voorlooper met het gebod: „Bekeert u, en geloof het Evangelie." (Markus 1:15.) Zoo leerden ook de Apostelen vanouds, dat God: „verkondigt nu alle menschen alom, dat zij zich bekeeren." (Handelingen 17:30.) En in de tegenwoordige dispensatie is het woord van God gekomen door den Profeet Joseph Smith: „En wij weten dat alle menschen zich bekeeren moeten en in den naam van Jezus Christus, den Vader, in Zijnen naam aanbidden, en in geloof

in Zijnen naam tot het einde toe volharden, anderszins kunnen zij in het Koninkrijk Gods niet zalig worden." (Leer en Verbonden afd. 20:29.)

Het Boek van Mormon waarschuwt op ernstige wijze tegen het vreeselijke gevaar van uitstel, waardoor men de bekwaamheid om zich te bekeeren kan verliezen:

„Want ziet, dit leven is de tijd voor den mensch om zich te bereiden om God te ontmoeten; ziet, de dag van dit leven is de dag voor de menschen om hunnen arbeid te volbrengen..... Want ziet, indien gij den dag uwer bekeering uitgesteld hebt, ja, tot den dood toe, ziet, gij zijt onderworpen geworden aan den geest des duivels, en hij vergezelt u als de zijnen; daarom heeft de Geest des Heeren zich van u onttrokken, en heeft geene plaats in u; en de duivel heeft alle kracht over u, en dit is de laatste staat der goddeloozen." (Boek van Mormon, Alma 34:32 en 35.)

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst: Ouderlingen J. B. Bernards, B. Weight en R. Ravston.

Ontslagen.

Ouderlingen William J. Dalebout en Hilbertus Noorda zijn eervol van hun werkzaamheden hier in Holland ontslagen.

Ouderling Dalebout is werkzaam geweest in Leiden, Rotterdam, Den Haag, Zierikzee en Amsterdam.

Ouderling Noorda is arbeidzaam geweest in Amsterdam, Amersfoort, Leeuwarden, Meppel en Haarlem.

Rotterdamsche Conferentie.

Een ieder wordt verzocht deze Conferentie bij te wonen die op

3, 4 en 5 JULI

zal plaats vinden.

Laat ons vooral in de Zondag-vergaderingen aanwezig zijn.

INHOUD.

Gave en macht van Profetie zoals die door de Ouder- lingen van de Herstelde Kerk van Christus be- oefend zijn	blz. 197	De Duivelen gelooven en sidderen	blz. 207
Trouw aan het Geloof	„ 205	De stem van Johannes den Dooper is wederom gehoord „	209
		Aangekomen	„ 212
		Ontslagen	„ 212